

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele:I. L.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, 301 00 Plzeň, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 7. 2004, č. j. 59 Az 68/2004 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 28. 4. 2004, č. j. OAM - 235/LE - B01 - B04 - 2004, byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Správní orgán vyšel z toho, že během správního řízení bylo nepochybně prokázáno, že žadatel o azyl podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Správní orgán rozhodující ve věci shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu. Stěžovatel namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), § 12 zákona o azylu, neboť se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a § 91 zákona o azylu, neboť se domnívá, že u něj existuje překážka vycestování, protože v jeho zemi panují takové poměry, které mu nedovolují navrátit se tam zpět.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem č. j. 59 Az 68/2004 - 31 ze dne 8. 7. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí se krajský soud vyčerpávajícím způsobem vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Dospěl pak k závěru, že v mezích žalobních bodů stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech ani rozhodnutím správního orgánu ani jeho postupem, žaloba proto nebyla shledána důvodná a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), byla zamítnuta.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 3. 8. 2004 kasační stížnost. Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, přičemž stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel v kasační stížnosti především uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když má za to, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice zda je možno na případ stěžovatele vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, tedy že žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně. V této souvislosti poukázal na potíže, do nichž se dostal na Ukrajině, kde byl pronásledován za svou publikační činnost v periodikách „Zoria“, „Poltovština“ a „Za vilnu Ukrajinu“ a rovněž pro práci pro politickou stranu R. Stěžovatel je přesvědčen, že právě s ohledem na shora uvedené je dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatel byl ve své domovské zemi pronásledován státním aparátem pro své politické názory. Důvod k podání kasační stížnosti stěžovatel dále spatřuje v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Konečně důvod podání kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když je toho názoru, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení, předcházející podání žaloby, netrpělo procesní vadou. Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný se porušení správního řádu dopustil minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Stěžovatel se konečně domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se podle jeho mínění žalovaný, ani krajský soud, v odůvodnění svých rozhodnutí nezabývaly.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil tím,

že pro uplatňování svých procesních práv u soudu potřebuje být i nadále přítomen v České republice.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížností uplatňovaný důvod nezákonnosti není u napadeného rozsudku naplněn a důvod k vyhovění kasační stížnosti není dán. Správní orgán i pro řízení o kasačních stížností odkázal na správní spis a na vydané rozhodnutí. Zdůraznil, že krajský soud v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost ani vady řízení neshledal. K nesouhlasu stěžovatele ke způsobu vypořádání se soudem s tvrzením stěžovatele o neexistenci překážek vycestování (o kterých ovšem správní orgán z důvodu nerozhodnutí podle § 12 zákona o azylu nerozhodoval) uvedl, že to jen přispívá ke konstataci, že kasační stížnost pomíjí, jaké rozhodnutí správního orgánu bylo soudem přezkoumáno. U azylové žádosti stěžovatele užité ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu bylo případem objektivních skutečností a tvrzené důvody žádosti o azyl byly nerozhodné. Proto pokud se jimi krajský soud v dotyku § 12 a § 91 zákonu o azylu zabýval, činil tak jen ve vztahu k důvodům správního rozhodnutí a s ohledem na žalobní námitky.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na nesprávně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalovaný žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou s poukazem na to, že žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Tímto směrem tudíž měly být směrovány důvody uváděné v kasační stížnosti, což kasační stížnost zcela pomíjí. Lze pak souhlasit s žalovaným, že tvrzené důvody žádosti o azyl jsou v daném případě zcela nerozhodné. Ostatně ani v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu stěžovatel nijak nezpochybňoval závěr žalovaného, že žádost o udělení azylu podal s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně.

Pokud stěžovatel důvody k podání kasační stížnosti spatřuje v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., pak tyto výhrady jsou neseny víceméně v obecné poloze bez příslušné konkretizace důvodů. Krajský soud se k obdobným námitkám stěžovatele, uplatněným již v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí a nijak nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V případě, že žádost o udělení azylu je zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 zákona o azylu, správní orgán se nezabýval otázkou překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Výtka v tomto směru, adresovaná správnímu orgánu a soudu, je proto zcela nedůvodná.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti, se z důvodů nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu